

PHIL'S TWEEDE LIEFDE-DRAMA

DOOR

EMMY VAN LOKHORST.

't Was het laatste uur 's middags. In de klas was het stil; het middaglicht weifelde in het gaan en zweefde vaal over de oude banken van grijsbruin hout met de dofzwarte inktvlekken en gesneden letters en figuren. De meisjes zaten rustig, de hoofden meest in aandacht geheven naar de leerares, die voorlas. Er heerschte meer aandacht nog dan gewoonlijk in dit Nederlandsche taal-uur, want juffrouw Noordema had tevoren gezegd, dat ze eens wou zien, wie van de meisjes het verhaal al goed kon begrijpen, en voor wie het nog te moeilijk was. Als zij het had voorgelezen, moesten alle meisjes opschrijven, wat ze nu eigenlijk dachten, dat het verhaal beteekende.

Juffrouw Noordema's zachte, wat eentonige stem las duidelijk en zorgvuldig het sprookje van Christine Doorman over de tulp, geboren in een veld van margrietten en madeliefjes en bespot door die bloemen, omdat de tulp niet was als die anderen. En later, in den bloemenhemel, als recht wordt gesproken over de goede en over de slechte bloemen — en margrietten en madelieven angstig wachten op hun straf, omdat zij de tulp zoo hadden geplaagd en gehoond — dan verdedigt de tulp hen, en weet te voorkomen, dat zij worden gestraft.

Toen het verhaal geëindigd was, ging een licht geroes van verzitten en hoesten door het lokaal. Juffrouw Noordema sloot het boek, dronk een paar teugjes water en zei, na het wat eentonige voorlezen opeens weer met haar prettig-opgewekte spreekstem:

„Ziezoo, nu gaan we eerst eens licht aansteken en dan aan het opschrijven, hoor!”

Lucifers werden afgestroken en, de een na den ander, ploften de vier gaslampen aan; een droef ongezellig schijnsel glansde over

de meisjeshoofden, straks nog omgeven door vriendelijk-omhullend schemer.... De kale dingen in het schoollokaal drongen hun afgemeten, saaie vormen in het licht naar voren. De kaarten-standaard in den rechterhoek stak zijn houten staak met de regelmatige haken dom in den hoek-schaduw. Het bord glom zwart onder de enkele grijs-witte krijtletters uit en de ramen waren doodsche vakken van onbestemd zwart in den vlekkelig witten muur.

Phil knipperde even tegen het licht en kroop wat verder in haar hoekje, zich in elkaar huiverend van ongezelligheid.... Dan greep ze, — het voorbeeld der anderen volgend — een stuk papier, om op te schrijven, wat het verhaal beteekende. Even staarde ze vaagjes naar den smerigen inkt-pot, hangend in de lessenaar-goot, waarin ook haar pen en potlooden lagen.... Dan schreef ze:

„Je moet je naasten liefhebben en zelfs al zijn ze naar en leelijk tegen je, moet je van ze houden en goed voor ze zijn, dan worden ze ook goed en gaan vanzelf van je houden”.

Hè, wat mal! Dat had ze nou opgeschreven! Ze wist niet, hoe ze erbij kwam! Gauw het papier omdraaien en iets anders verzinnen, een paar meisjes schreven ook nog.... Maar ze kon niets meer bedenken en hoor, daar klonk het al:

„Allemaal klaar? Dan lezen we het na elkaar voor. Ella, begin maar”.

Phil's hartje begon te kloppen. Nu moest ze het tóch voorlezen. Nog twee en dan was zij aan de beurt. Ze verstond niets van hetgeen de anderen voorlazen en keek naar het witte papier vóór haar op de bank.

„Heb jij niets, Phil?”

Juffrouw Noordema, voor Phil's bank staande, nam het papier en draaide het om. „O ja, lees maar voor”.

Bijna fluisterend en toch nonchalant raffe-lend las Phil, en daar het niet te verstaan was, moest ze het nog eens over doen. Toen was de beurt voorbij, en Phil ademde rus-